МАНІФЕСТ

Виповнилося 30 років як почалася кампанія допомоги людям без житла. 30 років на шляху до мрії: щоб ніхто не залишився без домівки.

Ні, нелегко жити повноцінним життям. Щоб життя було гідним та рівноправним, треба мати у своєму розпорядженні якесь стабільне джерело надходження коштів для існування. Маєш відчувати себе частиною колективу, спільноти, яка тобі приділяє увагу та захищає. Маєш усвідомлювати, що користуєшся такими ж правами, як і решта людей; знати, що мати дах над головою — це не нездійсненна мета, ані притулок, у якому на тебе чатують небезпека та беззахисність. Дах над головою має бути домівкою: місцем особистої свободи, в якому нам ніхто не заважає; в якому знаходимося у мирі та спокої. Дім — це місце, де ми мріємо, сміємося, плачемо, готуємо їжу, читаємо, зберігаємо наші спогади. Вдома ми такі, які ми є. Вільні. Разом із нашою родиною та близькими людьми.

Іноді в житті виникає занадто багато перешкод. Досить одної невдачі, однієї втрати, одного нещастя чи хвороби, одного помилкового рішення або повороту долі і цього достатньо, щоб ми, люди, які залишилися без житла, побачили себе незахищеними, виключеними із звичайного життя, поза увагою всіх.

Не мати даху над головою означає ризикувати своїм життям просто неба. Жити без відчуття впевненості. Бачити як минає час і немає можливостей вийти з цієї ситуації. Ніби ти не людина... Але всі ми маємо однакові права, незалежно від національності, статі, місця проживання, кольору шкіри, мови, віросповідання тощо. І всі органи влади мають обов'язок і відповідальність сприяти та гарантувати права людини для всіх без винятку. Без жодної дискримінації.

Жодна людина не повинна бути залишена напризволяще. Коли хтось змушений спати на вулиці - це провал для всього суспільства. Всі ми, незалежно від статі, потребуємо щось від суспільства. Щось таке, що нас може захистити і не дозволить впасти у безодню, в яку може перетворитися це життя для най вразливіших. Тому що є багато того, що ще можемо запропонувати один одному. Інтелект, який варто цінувати, рішення працювати, почуття, якими можна поділитися і найкраще бажання співпрацювати та допомагати у суспільстві.

Чи суспільство усвідомлює, що поряд існують люди без даху над головою? Чи потрібно вдосконалювати поточну соціально-економічну модель суспільства? Колапс системи надання прихистку, недостатня кількість соціального житла та соціальних послуг, нескінченні черги в притулках, бюрократичні лабіринти, щоб потрапити на прийом до соціального робітника чи будь-якої іншої адміністративної установи... Невже ніхто не чує наш відчайдушний крик? Ми хочемо, щоб усі знали нашу реальність. Шкільні підручники повинні містити сторінки з інформацією, яка буде сприяти підвищенню поінформованості суспільства про цю драматичну ситуацію, в якій живе чимало знедолених людей. Тому що ми є серед вас, ми ходимо тими самими вулицями, часом сидимо під парканами поряд з вашими домівками. Ні. Ми не можемо погодитися з проявами щоденної несправедливості. Ні. Ми не повинні змиритися з цим, а ні відвертатися в інший бік, коли зустрічаємо так багато людей без їжі та соціального захисту. Без одягу, гідної роботи чи гарантованого мінімуму захисту здоров’я.

Ми хочемо перестати бути невидимими. Ми хочемо, щоб ніхто не повертався до нас спиною, не відмовлявся від нас. Бо щоразу нас, людей у яких немає домівки, стає більше й більше. Люди, які стали на шлях нормального життя, права на житло, отримання гідної роботи. Настав час змінити статистику, оскільки в Європейському Союзі щонайменше 700 тисяч людей сплять на вулиці або в притулках, що на 70% більше ніж 10 років тому. Чоловіки, жінки, молодь, іммігранти, хворі люди, особи, які відбули термін покарання та вийшли з в’язниці, жінки - жертви гендерного насильства, виселені родини... Всі ми, і чоловіки і жінки, маємо однаковий ризик стати вразливими. Без дому ми всі приречені жити з невидимими ланцюгами.

Давайте побудуємо більш справедливий світ. Більш гуманний. Більш універсальний. В якому підкреслюється безглуздість життя без домівки. Світ, у якому панує співчуття, у якому нам раді або поряд з нами є люди, що не залишать у біді . Де ми зможемо започаткувати нові сімейні та соціальні зв'язки. Без відмов. Без ненависті. З надією. Тільки таким чином ми можемо

створити стабільне та надійне суспільство, де є солідарність, захист, є місце для зустрічей та святкування.

Щоб це суспільство не дозволяло нам залишатися поза межами всього цього ні в якому випадку.

НІХТО НЕ ЗАЛИШИТЬСЯ БЕЗ ДОМІВКИ!